

200705217/1.

Datum uitspraak: 28 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/13513 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 5 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 februari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 juli 2007, verzonden op 9 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Aan het bij de rechtbank bestreden besluit is ten grondslag gelegd dat appellant van 1988/89 tot 1992 door zijn functie van politiek secretaris van de Democratische Volkspartij van Afghanistan (DVPA) bij district 4, afdeling politieke zaken, van de politie de misdrijven van de veiligheidsdienst (Khad/WAD), in casu foltering en buitengerechtelijke executies, direct heeft gefaciliteerd, zodat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing is.

2.2. Hetgeen als grieven 1, 2 en 3 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Grief 5 klaagt dat de rechtbank ten onrechte uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 4 september 2002 over de politie in Afghanistan in de periode 1978-1996 (hierna: het ambtsbericht) heeft afgeleid dat politiek secretarissen van de DVPA in alle provincies van het land, en derhalve ook in verantwoordelijkheid droegen voor het faciliteren van mensenrechtenschendingen. Daartoe voert appellant aan dat uit het ambtsbericht ten onrechte wordt afgeleid dat deze politiek secretarissen per definitie hebben samengewerkt met het leger en de veiligheidsdienst.

2.3.1. De rechtbank heeft – voor zover hier van belang – overwogen dat in het ambtsbericht, op pagina 6 en volgende, wordt aangegeven dat het

bestrijden van politieke tegenstanders niet de primaire taak van de was, maar dat de wel een belangrijke rol speelde bij het opsporen en verhoren van militaire en politieke tegenstanders. De rechtbank begrijpt het ambtsbericht aldus dat dit onderscheid maakt tussen provincies waar de taken van de veiligheidsdienst overnam en derhalve direct en volledig betrokken was bij het bestrijden van politieke tegenstanders en provincies waar de slechts aan de veiligheidsdienst rapporteerde over deze tegenstanders. Anders dan appellant leidt de rechtbank uit het ambtsbericht niet af dat politiek secretarissen alleen in de provincies waarin de taak van de veiligheidsdienst werd overgenomen verantwoordelijkheid droegen voor het faciliteren van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen vloeien, zo overweegt de rechtbank, voort uit de rapportageplicht die, blijkens het ambtsbericht, ook in bestond en een specifieke taak was van de politiek secretaris van de DVPA.

2.3.2. In het ambtsbericht wordt – voor zover hier van belang – de organisatie en het functioneren van de politie in Afghanistan onder meer ten tijde van het communistische bewind geschetst. In onderdeel 2.4.3 worden de politie-afdelingen genoemd die in ieder geval betrokken zijn geweest bij schendingen van mensenrechten. Daarbij is aangetekend dat niet alle personen die werkzaam waren bij deze afdelingen zich per definitie schuldig hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen, maar alleen politiek secretarissen van afdelingen die hebben samengewerkt met het leger en de veiligheidsdienst. De door appellant als zijn afdeling genoemde afdeling politieke zaken van de wordt in het ambtsbericht niet als een zodanige afdeling aangeduid. In het besluit is mitsdien ten onrechte overwogen dat het ambtsbericht juist ten aanzien van de politiek secretarissen vermeldt dat zij hebben samengewerkt met de veiligheidsdienst. Uit het besluit blijkt niet dat de minister heeft onderzocht of de afdeling van de waar appellant werkzaam was, heeft samengewerkt met het leger en de veiligheidsdienst.

Daarbij komt dat volgens het ambtsbericht de relaties tussen de veiligheidsdienst en de gedurende de gehele communistische periode slecht waren en dat ondanks het bestaan van de wettelijke rapportageverplichting door wederzijds wantrouwen tussen aanhangers van verschillende facties vaak informatie door de voor de veiligheidsdienst werd achtergehouden.

Het ambtsbericht biedt aldus geen grondslag voor het oordeel van de rechtbank dat politiek secretarissen bij de ongeacht welke afdeling het betreft, reeds wegens hun rapportageplicht verantwoordelijkheid droegen voor het faciliteren van mensenrechtenschendingen.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens in hoger beroep is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van appellant tegen het besluit van 17 februari 2006 van de minister alsnog gegrond verklaren en dat besluit vernietigen.

2.5. De Staatssecretaris van Justitie dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 5 juli 2007 in zaak no. AWB 06/13513;
- III. verklaart het door appellant bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 17 februari 2006, kenmerk 9709-14-8010;
- V. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de Secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 192323091) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

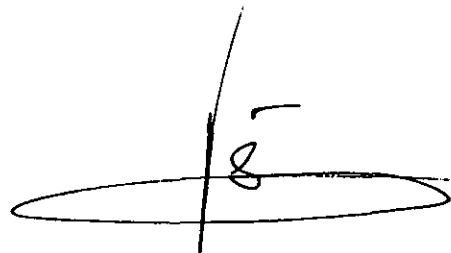
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 september 2007

210.

Verzonden: 26 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line crosses the middle of the oval. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character. Above the oval, there is a short horizontal line.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer
Meervoudige kamer

Zaaknummer: Awb 06/13513

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. B. Werink, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE,

voorheen de Minister van Justitie, daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. C. Gullen, ambtenaar ten departemente;

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 15 september 1997 heeft eiser een aanvraag om toelating als vluchteling en een aanvraag om een vergunning tot verblijf ingediend. Bij beschikking van 12 november 1997 is aan eiser een voorwaardelijke vergunning tot verblijf (vvtv) verleend met ingang van 14 augustus 1997, geldig tot 14 augustus 1998. Eisers vvtv is ingaande 15 september 2000 omgezet in een vergunning tot verblijf zonder beperkingen. Ingaande 1 april 2001 is deze verblijfsvergunning op grond van artikel 115, vierde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) omgezet in een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

1.2. Bij het bestreden besluit van 17 februari 2006 heeft verweerder deze verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd op grond van artikel 35, eerste lid aanhef en onder a, Vw 2000 ingetrokken.

1.3. Bij beroepschrift van 15 maart 2006 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking op nader aan te voeren gronden beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn bij brief van 31 maart 2006 ingediend.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 19 juni 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser is afkomstig uit Afghanistan. Eisers vader was groot grondbezitter. Eiser was bekend als de zoon van zijn, in 1978 overleden, vader. Eiser heeft in het eerste gehoor van 15 september 1997 en in een nader gehoor van 14 oktober 1997 over zijn arbeidsverleden het volgende verklaard.

Eiser heeft van 1984 tot 19 maart 1987 op de politieacademie gezeten, waar hij eind maart 1987 zijn einddiploma heeft behaald. Vervolgens heeft hij van 1987 tot 1988 in gewerkt als politieofficier met een politieke functie. Inmiddels was eiser lid geworden van de Democratische Volkspartij van Afghanistan (hierna: DVPA). Van 1988 tot 1992 heeft eiser gewerkt als politiek secretaris bij de politie in district vier te . Na 1992 heeft hij twee en een half jaar met de Mujaheddin samengewerkt tot 6 september 1994. Eiser moest voedsel verdelen onder het politiepersoneel. Na de machtsovername werden alle politieke afdelingen bij overheidsinstanties ontbonden. Ook de afdeling waar eiser werkte werd opgeheven. Eiser werd overgeplaatst naar en kreeg een meldplicht opgelegd. Eiser had op dat moment de rang tweede luitenant. Op 1 januari 1994 werd de Jihad (heilige oorlog) afgekondigd tegen alle medewerkers van de voormalige regering. Op 6 september 1994 kreeg eiser van een vriend een tegen eiser uitgevaardigd arrestatiebevel. Eiser is nadien niet meer naar zijn werk gegaan en heeft Afghanistan verlaten.

Eiser heeft in het nader gehoor van 14 oktober 1997 meer specifiek over zijn functie als politiek secretaris bij de politie in district vier te het volgende verklaard. Bureau "district vier" bestond uit vier afdelingen: criminele zaken, logistiek, politieke zaken en administratieve zaken. Eiser was werkzaam bij politieke zaken. Hij kreeg zijn opdrachten direct van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dat wil zeggen van de DVPA. Onder eiser vielen de afdelingen: propaganda, geestelijken en jongeren. Eiser gaf voorlichting aan mensen buiten de politie om. Ook gaf eiser uitleg van de speeches van Najibullah. Eiser hield zich derhalve bezig met politieke zaken. Deze keuze was ingegeven door eisers wens niet te hoeven vechten.

2.2. Op 15 juli 1999 is eiser aanvullend gehoord door een contactambtenaar van verweerder. Eiser is er voorafgaand aan dit gehoor op gewezen dat er vragen worden gesteld naar aanleiding van hetgeen hij eerder heeft verklaard alsmede over mogelijk artikel 1 F VLV aspecten. Eiser heeft in dat gehoor met betrekking tot zijn werkzaamheden in Afghanistan het volgende verklaard.

Na afloop van zijn studie (in 1987) werd eiser geplaatst in bij een afdeling die verantwoordelijk was voor de beveiliging van elektrische hoogspanningsleidingen die vanuit Tadjikistan naar Afghanistan liepen. Eiser maakte deel uit van "veiligheidsregiment 74", hij was ingedeeld bij het 2^e Baltaljon. Eisers feitelijke werkzaamheden waren echter politiek van

aard. Er was nog een andere medewerker in dit bataljon belast met politieke werkzaamheden. Eiser ging dagelijks langs politieagenten die zich bezig hielden met de bewaking om de ideologie van de DVPA uit te dragen. Na een verblijf van ongeveer 2 jaar in werd eiser in 1988 bevorderd tot 1^e luitenant. Toen de Mujaheddin de macht in in handen kregen, keerde eiser terug naar . Van 1988 tot april 1992 was eiser politiek secretaris. In april 1992 bekleedde hij de rang van kapitein.

Met betrekking tot zijn taken als politiek secretaris bij de politie, district vier, te heeft eiser in dit aanvullend gehoor het volgende verklaard.

Eisers taken waren:

1. het verzamelen van rapporten afkomstig van subafdelingen en hiervan een samenvatting maken;
2. het rapporteren aan het hoofd van de politieke hoofdafdeling van de provincie . De inhoud van deze rapporten ging over het aantal nieuw geworven DVPA leden binnen de politie van district vier en over aantallen sympathisanten van de DVPA. Ook werd geïnde contributie genoteerd.

Verder hield eiser zich bezig met propaganda, met het verspreiden van het gedachtegoed van de partij onder de politieagenten.

Eiser heeft nooit opdracht gegeven iemand te arresteren en nooit zelf iemand gearresteerd of mishandeld. Eiser verdedigde juist de rechten van de mens in Afghanistan. Eiser wist wel dat de DVPA mede verantwoordelijk was voor mensenrechtenschendingen, maar dat was voor eiser geen reden om uit de partij te stappen.

2.3. Bij brief van 12 oktober 2000 heeft verweerder de gemachtigde van eiser meegedeeld van mening te zijn dat het bepaalde in artikel 1.1^o VLV op eiser van toepassing is.

2.4. Op 15 mei 2001 heeft een aanvullend gehoor plaatsgevonden. In dat gehoor heeft eiser nader verklaard over zijn werkzaamheden in en in . Eiser heeft verklaard in zijn werk nooit te hebben samengewerkt met de en niets te maken te hebben gehad met arrestanten. Ten aanzien van zijn promotie tot kapitein in april 1992 heeft eiser verklaard dat hij was geselecteerd voor deze rang omdat hij al in de schaal zat van seniorkapitein. In de correcties en aanvullingen op dit gehoor is door eisers gemachtigde bij brief van 18 juni 2001 nader toegelicht met betrekking tot de bevordering tot kapitein dat er ongeveer 60 officieren in aanmerking kwamen voor een bevordering. Er werden er slechts zes uitgekozen, waaronder eiser. Eisers functie veranderde niet, zijn rang wel. Ook ging eiser er iets in salaris op vooruit, namelijk 200 Afghani.

2.5. Bij brief 19 november 2003 heeft de landenspecialist van verweerder het Ministerie van Buitenlandse Zaken verzocht mee te delen of de navolgende informatie kan worden bevestigd.

De informatie d.d. 9 februari 2001

“Het is aannemelijk dat het politiebureau van beschikte over een afdeling Politiek met een subafdeling Cultuur en Alfabetisering. Tijdens het communistische bewind bestond op ieder belangrijk politiebureau een dergelijke afdeling.

Bovengenoemde subafdeling was naast de culturele en alfabetiseringstaak verantwoordelijk

voor propaganda. De activiteiten waren gericht op het propageren van het communistische ideaal. Het politiepersoneel alsook hun echtgenotes waren verplicht literatuurlessen te volgen, die gebruikt werden om propaganda te maken.”

“De subafdeling Speciale Propaganda was in opdracht van de Democratische Volkspartij van Afghanistan (DVPA) belast met het bevorderen van de loyaliteit aan het communistische bewind, waarbij ieder teken van onbetrouwbaarheid binnen het politiecrops moest worden opgespoord. Indien enige twijfel bestond over de loyaliteit van een persoon, moest dit aan de KhAD/WAD worden gerapporteerd.”

“Het was immers de taak van de medewerkers van de Politieke Afdeling en haar subafdelingen om de betrouwbaarheid en loyaliteit van het politiepersoneel te bevorderen en elk teken van deloyaliteit diende te worden gerapporteerd aan de KhAD/WAD.”

“In de strijd tegen de Mujaheddin zijn vrijwel alle politiekorpsen ingezet voor militaire taken.”

“De politie werd gedurende de gevechten merendeels voor infanterietaken gebruikt. Daarbij was de politie belast met het bewaken van dorpen en gebouwen. Na de gevechten was het de taak van de politie om de dorpen te “schonen”, waarbij “verdachte” personen werden gearresteerd.”

De informatie van 20 februari 2001

“Functionarissen van de afdelingen Politieke Zaken binnen de diverse overheidsdiensten, waaronder het Afghaanse leger, hadden tot algemene taak de loyaliteit aan het Afghaanse, communistische bewind te waarborgen.”

2.6. Bij brief van 11 december 2003 heeft de Minister van Buitenlandse verveerder meegedeeld dat de voorgelegde informatie van zowel 9 februari 2001 als die van 20 februari 2001 kan worden bevestigd en dat geen andere of aanvullende gegevens beschikbaar zijn.

2.7. Verweerder heeft op 2 juni 2004 een eerste voornemen tot intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd uitgebracht. In dit voornemen is – kort gezegd – uiteengezet dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan in artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag (VLV) verboden handelingen.

2.8. Tegen dit voornemen is namens eiser op 13 juli 2004 een zienswijze ingebracht, waarin het navolgende naar voren is gebracht.

Volgens eiser is verweerdens beslissing om eiser nader te doen horen over zijn activiteiten tijdens het communistische regime slechts voortgekomen uit een herlezing door verweerder van eisers eerste en nader gehoor. Aangegeven is dat ten tijde van de statusverlening aan eiser al bekend was dat de veiligheidsdiensten in Afghanistan zich in de communistische periode aan mensenrechtenschendingen hebben schuldig gemaakt.

Verweerder heeft pas in het aanvullend gehoor van 15 juli 1999 specifiek gevraagd naar opleiding en werkzaamheden van eiser. Aangezien er toen specifieke vragen zijn gesteld is daar informatie op tafel gekomen die nog niet in het eerste en nader gehoor te vinden was. Het gaat echter niet om wezenlijk nieuwe informatie, maar slechts om een nadere invulling

van wat eiser reeds had verteld. Er kan dan ook niet gezegd worden dat eiser in eerste instantie relevante informatie heeft verzwegen. Bij het aanvullend gehoor van 15 mei 2001 is door eiser opnieuw een nadere invulling gegeven van zijn werkzaamheden. Pas op 2 juni 2004 heeft verweerder een voornemen tot intrekking van eisers verblijfsvergunning uitgebracht. Eiser acht dit in strijd met het vertrouwensbeginsel en beroept zich op een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 9 maart 2004 (Jv 2004/183) waarin criteria worden gegeven over de vraag wanneer een intrekking van een verblijfsvergunning in strijd komt met het vertrouwensbeginsel. In tegenstelling tot de casus die tot genoemde uitspraak van de ABRS heeft geleid, heeft eiser van het begin af aan volledig openheid gegeven over zijn functies en rangen.

Als het vertrouwensbeginsel zich niet al verzet tegen intrekking van de eiser verleende verblijfsvergunning, dan is het wel het rechtszekerheidsbeginsel dat dit doet, nu het onderzoek dat verweerder heeft gedaan naar intrekkingsgronden veel te lang heeft geduurd, namelijk vijf en een half jaar.

Ook inhoudelijk kan niet gezegd worden dat er gronden zijn om eisers verblijfsvergunning in te trekken. Verweerder heeft geen individueel, dat wil zeggen: op eiser toegespitst ambtsbericht door de Minister van Buitenlandse zaken laten uitbrengen. De brief van de Minister van Buitenlandse zaken waarin zaken worden bevestigd, neemt niet weg dat de praktijk vaak anders was. Met betrekking tot politiek secretarissen wordt in het deelambtsbericht over de politie in Afghanistan gezegd dat deze personen zich schuldig kunnen hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen, maar dat het noodzakelijk is de exacte invulling van de werkzaamheden van een individueel ambtenaar te kennen om vast te kunnen stellen of deze ambtenaar (mede) verantwoordelijk is geweest voor dergelijke schendingen.

2.9. Op 15 juni 2005 is eiser naar aanleiding van de zienswijze van 13 juli 2004 gehoord door een ambtelijke commissie. Bij dit gehoor heeft eiser, desgevraagd en na te zijn gewezen op hetgeen in een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken over de Sarandoy (Afghaanse politie) is vermeld, verklaard dat het niet zijn taak was om de betrouwbaarheid en loyaliteit van het politiepersoneel te onderzoeken of bevorderen. Evenmin was het eisers taak om deloyaliteit te melden.

2.10. Op 10 augustus 2005 heeft verweerder een nieuw voornemen uitgebracht. Hierin heeft verweerder aangegeven dat de verklaringen van eiser aanleiding hebben gevormd de aan eiser verleende verblijfsrechten te heroverwegen omdat er ernstige redenen zijn te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen zoals bedoeld in artikel 1 F VLV. Daartoe heeft verweerder het volgende van belang geacht. Uit een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 4 september 2002 (kenmerk DPV/AM-727460) over de politie in Afghanistan komt naar voren dat in elke afdeling en elk kantoor in Afghanistan een politiek secretaris (mounshi-ye siasi) werkzaam was. Ook binnen het Afghaanse politiekorps waren politiek secretarissen actief. De taken van de politiek secretaris lagen op het gebied van rekrutering, propaganda, politieke indoctrinatie, onderwijs, rapportage, opsporing van dissidenten. Men was op grond van de wet verplicht te rapporteren over politiek gevoelige zaken aan de veiligheidsdienst. De politiek secretaris verzamelde gedetailleerde informatie over het (politieke) leven van elke persoon op de afdeling en gaf partijleden orders om collega's te bespioneren en hierover rapport uit te brengen. Het betrof een formele functie die niet in het geheim werd uitgevoerd. De politiek secretaris had wel geheime informanten. Uit dit ambtsbericht blijkt dat politiefunctionarissen kunnen hebben samengewerkt met de veiligheidsdienst. Dit geldt zeker voor de politiek secretarissen, wiens rapportages over deloyale personen binnen de

aan de veiligheidsdienst ernstige gevolgen konden hebben voor de persoon in kwestie, zoals detentie, foltering en zelfs terechtstelling. Verweerder heeft op basis van eisers verklaringen, in samenhang gezien met hetgeen in vorenaangehaald ambtsbericht wordt vermeld, geconcludeerd dat hij betrokken is geweest bij, en daarmee verantwoordelijkheid draagt voor mensenrechtenschendingen. Eiser heeft hiervan bij het nader gehoor van 14 oktober 1997 en een zitting van de ambtelijke commissie op 28 april 1998 op geen enkele wijze gewag gemaakt, terwijl hij had moeten begrijpen dat dit van essentieel belang was voor zijn asielaanspraken. Eiser heeft dan ook essentiële informatie achtergehouden, terwijl die informatie tot afwijzing van de aanvragen om toelating en om verlening van een verblijfsvergunning zou hebben geleid. Indien eiser in zijn nader gehoor van 14 oktober 1997 geen onjuiste gegevens zou hebben verstrekt en geen relevante gegevens zou hebben achtergehouden, zou artikel 1 F VLV aanhef en onder a en b VLV op hem zijn toegepast en zou hem geen vvtv zijn verleend.

Verweerder acht de zogenoemde "knowing and personal participation", zoals opgenomen in het beleid dat verweerder ter zake van artikel 1 F VLV voert, bij eiser aan de orde.

Eiser is door verweerder, blijkens het voornemen, in verband gebracht met folteringen en het plegen van buitengerechtelijke executies, welke door hem zijn gefaciliteerd. Waar eiser stelt met dergelijke zaken niets van doen te hebben gehad, is verweerder van oordeel dat deze verklaringen van eiser in strijd zijn met hetgeen uit vorengenoemd ambtsbericht is gebleken. Eiser heeft niet onderbouwd en daarom niet aannemelijk gemaakt dat het daarin vermelde niet op hem van toepassing is. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij een significante uitzondering vormt op de in het ambtsbericht beschreven hoofdregel. Verweerder heeft daarentegen aannemelijk geacht dat het opsporen van dissidenten, het verzamelen van gedetailleerde informatie over het (politieke) leven van elke persoon op de afdeling en het geven van orders om collega's te bespioneren en hierover rapport uit te brengen daadwerkelijk tot eisers takenpakket behoorden en dat hij zich hiermee in de periode dat hij voor de politie in district vier te Kabul werkte ook daadwerkelijk bezighield. Nu meergenoemd ambtsbericht ondubbelzinnig is ten aanzien van de functie van politiek secretarissen, is het uitbrengen van een specifiek eiser betreffend individueel ambtsbericht niet nodig, volgens verweerder.

Het vertrouwensbeginsel, noch het rechtszekerheidsbeginsel staat in het onderhavige geval aan intrekking in de weg, volgens verweerder, terwijl bovendien pas met het ambtsbericht van 4 september 2002 duidelijk is geworden wat de functie van politiek secretaris precies inhield.

Tenslotte heeft verweerder in het voornemen gemotiveerd dat en waarom artikel 3 van het Europese Verdrag voor de rechten van de mens zich niet tegen uitzetting van eiser verzet. Eiser heeft na de val van het communistisch regime en ook na het uitbrengen van het arrestatiebevel nog dermate lang in Afghanistan verbleven zonder ernstige problemen te ondervinden dat het niet aannemelijk wordt geacht dat hij een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM loopt bij terugkeer. Voor toepassing van artikel 8 EVRM is in de onderhavige procedure geen plaats; een eventuele schending van dit artikel dient in een reguliere procedure te worden aangevoerd.

2.11. Op 19 september 2005 heeft eisers gemachtigde een zienswijze tegen dit voornemen ingediend. Volgens eiser is het ambtsbericht van 4 september 2002 helemaal niet zo helder ten aanzien van de positie van de politiek secretaris als verweerder meent. Uit voetnoot 41 blijkt namelijk dat de Minister van Buitenlandse Zaken weliswaar aanneemt dat de taken van de politiek secretaris uit de wet voortvloeien, maar dat hij niet weet welke wet dat was. Voorts is eiser van mening dat wel degelijk een individueel onderzoek naar eisers functie noodzakelijk is om de door verweerder getrokken conclusies te kunnen trekken. In de

zienswijze heeft eisers gemachtigde zijn interpretatie van de tekst van meergenoemd ambtsbericht ter zake gegeven. Ten onrechte is verweerder voorts voorbijgegaan aan verschillen per provincie. In was de bestrijding van politieke tegenstanders geheel in handen van de veiligheidsdienst. De werd weliswaar geacht informatie door te spelen, maar had verder geen rol in deze. Benadrukt is verder dat de baas van eiser, naar eiser heeft verklaard, helemaal niet wilde dat hij met de veiligheidsdienst samenwerkte. Gewezen is in dat verband op de slechte verhouding tussen de en de veiligheidsdienst.

Eiser heeft herhaald dat het voornemen tot intrekking van eisers verblijfsvergunning in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Daarbij heeft eisers gemachtigde erop gewezen dat het 1 F onderzoek jarenlang heeft stilgelegen en dat het feit dat na de laatste activiteit van verweerder op 15 juli 1999 toch veertien maanden later, te weten op 14 september 2000, een verblijfsvergunning werd toegekend, maakt dat bij eiser het vertrouwen heeft postgevat dat artikel 1 F VLV hem niet meer zou worden tegengeworpen. Dat pas uit het ambtsbericht van 2002 meer informatie over de functie van eiser bekend werd maakt dat niet anders, volgens eisers gemachtigde.

Eiser is voorts, blijkens de zienswijze, van oordeel dat, wanneer verweerder stelt dat eiser mensenrechtenschendingen heeft gepleegd, verweerder daaruit ook zou moeten afleiden dat eiser tot de risicogroep in de zin van artikel 3 EVRM behoort. Tenslotte is aangevoerd in de zienswijze dat artikel 8 EVRM wordt geschonden indien eiser wordt uitgezet.

2.12. Bij het bestreden besluit is verweerder nader ingegaan op de zienswijze van eiser. Daarbij heeft verweerder ten aanzien van de stellingen van eiser zijn standpunt gehandhaafd.

2.13. In de gronden van beroep is, in aanvulling op de zienswijze, naar voren gebracht dat volgens de door eiser geraadpleegde tolk het Afghaanse woord. ' ten onrechte wordt vertaald als "politiek". Het woord betekent namelijk ook "beleid", waarmee wordt bedoeld "ambtelijke uitvoering" van politieke beslissingen. Eisers functie van "Mounshi-siasi" was dan ook die van "beleidsambtenaar" in plaats van politiek secretaris. Deze vertaalfout is bij de bespreking van de bestreden beschikking gebleken. Doordat eisers functie verkeerd is vertaald zijn misverstanden ontstaan. Overigens is in meergenoemd ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken ook aangenomen dat een Mounshi-siasi een politiek secretaris is. Dat is dus onjuist. Uit een bij de gronden van beroep overgelegde brief van Gabrielle van den Berg van het instituut voor taal en cultuur van het Midden Oosten van de Universiteit te Leiden, d.d. 23 maart 2006, blijkt volgens eisers gemachtigde dat een juiste vertaling alleen mogelijk is op basis van de context. Om tot een goede vertaling te komen, moet eerst gekeken worden naar de inhoud van de functie. Weliswaar is een politiek secretaris een Mounshi-ye siasi, maar omgekeerd is niet iedere Mounshi-ye siasi een politiek secretaris. Het kan ook een beleidsmedewerker zijn.

Voorts is in de gronden van beroep herhaald dat niet iedere politiek secretaris zich bezig heeft gehouden met opsporing van politieke tegenstanders en dat een individueel onderzoek daarnaar nodig was geweest. Ook is het standpunt herhaald dat het in strijd moet worden geacht met de beginselen van behoorlijk bestuur om eiser ruim zes jaar nadat het onderzoek is begonnen pas duidelijkheid te verschaffen. Verweerder dient ook bij een onderzoek naar de toepasselijkheid van artikel 1 F VLV binnen een redelijke termijn een beslissing over de intrekking te nemen. Eiser is van mening gebleven dat op het moment dat hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd werd verleend hij er op mocht vertrouwen dat daarmee alle twijfel over zijn verleden voorbij was. Anders had verweerder daarover bij het verlenen van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd expliciet een opmerking moeten maken. Tenslotte is aangevoerd dat eiser thans te vrezen heeft voor een met artikel 3 EVRM

strijdige behandeling. In de jaren negentig heeft hij bescherming gehad omdat hij uit een belangrijke familie kwam. Het hele dorp waar eiser woonde, was in feite familiebezit. De macht van de familie is nu echter gebroken. Het familiehuis is in brand gestoken, naar eiser heeft vernomen, en eiser geniet nu geen enkele bescherming meer. Zeker in verband met de door verweerder gedane beschuldigingen van mensenrechtenschendingen loopt eiser nu gevaar.

2.14. Verweerder heeft in het verweerschrift nog een nadere toelichting op het standpunt gegeven. De in beroep overgelegde brief van 23 maart 2006 biedt volgens verweerder geen aanknopingspunten om anders te oordelen dan in de bestreden beschikking is gedaan. Reeds in het nader gehoor van 14 oktober 1997 heeft eiser verklaard dat hij leiding gaf aan verschillende afdelingen en dat hij meer macht had dan de normale politiemensen. Daarbij dient ook in aanmerking te worden genomen dat eiser een hoge rang had, van kapitein, en dat andere secretarissen in hiërarchisch opzicht onder hem werkten. Verweerder acht dan ook niet aannemelijk dat eiser slechts beleidsambtenaar was.

2.15. Ter zitting hebben partijen hun standpunt nader toegelicht. Van de kant van eiser is nogmaals gewezen op de in de visie van eiser onjuiste conclusies die verweerder heeft getrokken uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 4 september 2002 over de . Uit hetgeen op pagina 6 en 7 van dit ambtsbericht is vermeld concludeert eisers gemachtigde dat in waar eiser werkzaam was, de bestrijding van tegenstanders van het regime gebeurde door de veiligheidsdienst en niet door de . Weliswaar wordt in het ambtsbericht ook vermeld dat de politiek secretaris nauwe banden onderhield met de veiligheidsdienst en daardoor binnen het politiekorps een machtig en gevreesd persoon was, maar het ambtsbericht maakt, naar eisers oordeel, niet duidelijk of dat ook het geval was in die provincies waar de opsporing van tegenstanders in handen lag van de veiligheidsdienst. Ook is volgens eisers gemachtigde niet duidelijk of eiser een rapportageverplichting had. De door verweerder aan het bestreden besluit (mede) ten grondslag gelegde paragraaf 2.4.1 gaat over afdelingen van de die betrokken waren bij de opsporing van politieke tegenstanders. De in was daar echter niet bij betrokken, zodat deze paragraaf geen betrekking op eiser kan hebben, volgens eisers gemachtigde. Uit het ambtsbericht kan dan ook niet anders geconcludeerd worden dan dat van afdelingen die hebben samengewerkt met de veiligheidsdienst er vanuit gegaan moet worden dat de politiek secretarissen verantwoordelijkheid voor mensenrechtenschendingen dragen. Voor medewerkers van andere afdelingen, zoals die van eiser, is een individueel onderzoek nodig. Eiser heeft zelf ter zitting –desgevraagd- verklaard dat niet hij, maar zijn chef de politiek secretaris was.

Beoordeling van het beroep

De rechtbank oordeelt als volgt.

2.16. Ingevolge artikel 1 (A), onder 2, van het VLV geldt voor de toepassing van dit verdrag als “vluchteling” elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 1 (F) van het VLV zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing

op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

2.17. Volgens C1/5.13.3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is het aan verweerder om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1 (F) VLV valt.

Teneinde te bepalen of betrokkene individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1 (F) VLV wordt de "personal en knowing participation test" toegepast. Beoordeeld wordt of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het misdrijf/de betreffende misdrijven ("knowing participation") én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation"). Indien hiervan sprake is, kan aan betrokkene artikel 1 (F) VLV worden tegengeworpen. De "personal and knowing participation test" is in lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikelen 25 en 27 tot en met 33), aldus de circulaire. Onder persoonlijke deelname wordt niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van misdrijven, doch ook het door betrokkene direct faciliteren van de misdrijven, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate daartoe heeft bijgedragen. Van een wezenlijke bijdrage is sprake indien de bijdrage feitelijk effect heeft gehad op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden, indien niemand de rol van betrokkene had vervuld, dan wel betrokkene gebruik had gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen.

2.18. Uitgangspunt is dat eiser over een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd beschikte. Daaraan mag eiser in beginsel het vertrouwen ontnemen dat hij zijn verblijf hier te lande ongestoord kan voortzetten. Dit is eerst anders, indien er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 35 lid 1 onder a Vw 2000. Daarin is bepaald dat een vergunning kan worden ingetrokken, indien blijkt dat er sprake is van een situatie waarin de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan wel gegevens heeft achtergehouden die – ware deze informatie bekend geweest – tot afwijzing van de aanvraag zouden hebben geleid.

2.19. Voorzover eiser heeft aangevoerd dat hij er desondanks toch op mocht vertrouwen dat verweerder hem het bepaalde in artikel 1 F VLV nooit zou tegenwerpen, verwerpt de rechtbank die stelling. De Vw 2000 geeft immers –zoals hierboven reeds uiteengezet– de mogelijkheid om de vergunning onder bepaalde voorwaarden in te trekken en concrete toezeggingen dat zulks in het geval van eiser niet zou gebeuren zijn niet gedaan. Het was eiser sedert 15 juli 1999 bekend dat verweerder aanleiding zag een onderzoek in het kader van artikel 1 F VLV naar hem te starten. Nadat eisers vttv op 15 september 2000 was omgezet in een vergunning tot verblijf zonder beperkingen, heeft verweerder hem bij brief van 12 oktober 2000 doen weten van oordeel te zijn dat artikel 1 F VLV op hem van toepassing was. Alhoewel de rechtbank met eiser van oordeel is dat het tijdsverloop sindsdien buitengewoon lang is geweest en het zeker de voorkeur had verdiend indien verweerder meer voortvarendheid had betracht in het 1 F VLV onderzoek, kan dit tijdverloop er niet toe leiden dat eiser er van uit mocht gaan dat artikel 1 F VLV niet meer aan hem zou

worden tegengeworpen. Sinds het gehoor van 15 juli 1999 en sinds de brief van 12 oktober 2000 wist eiser dat een onderzoek naar artikel 1 F VLV liep.

Het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel zijn door verweerder niet geschonden.

2.20. Kern van het onderhavige geding is dan ook de vraag of eiser onjuiste gegevens in de zin van artikel 35, eerste lid, onder a Vw 2000 heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden, die, waren zij bekend geweest bij verweerder, niet tot vergunningverlening zouden hebben geleid.

2.21. De rechtbank oordeelt als volgt.

Allereerst ziet de rechtbank geen aanleiding om aannemelijk te achten dat eisers functie niet die van politiek secretaris was. De pas in beroep opgeworpen stelling dat de functiebenaming "Monshi-ye-Siyasi" in de gehoren verkeerd is vertaald en eiser meer een beleidsambtenaar is geweest, is, naar het oordeel van de rechtbank, niet alleen te laat ingebracht – en daarmee strijdig te achten met een goede procesorde – maar ook niet aannemelijk gemaakt. Niet alleen is in de fase van de bestuurlijke besluitvorming op geen enkel moment naar voren gebracht dat verweerder van een onjuiste functie uitging, maar uit hetgeen eiser reeds in het nader gehoor van 14 oktober 1997 over zijn functie heeft verklaard (op pagina 5 e.v.) blijkt dat eiser wel degelijk de in meergenoemd ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omschreven functie van politiek secretaris vervulde. Eiser heeft verklaard dat hij leiding gaf aan verschillende afdelingen en dat hij meer macht had dan de normale politiemensen. Ook heeft hij verklaard dat onder hem lagere politiek secretarissen functioneerden. Ook in de nadien door eiser afgelegde verklaringen zijn geen aanknopingspunten te vinden voor een onjuiste functietypering door verweerder. Evenmin is aannemelijk dat niet eiser, maar zijn chef, de politiek secretaris is geweest, zoals eiser ter zitting heeft verklaard.

Met betrekking tot deze heeft eiser in het gehoor van 15 mei 2001 verklaard dat hij het hoofd van de dienst politiek was. Opdrachten kwamen van het Centraal Comité, via het directoraat politieke zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, naar de provincie, de stad en het district en uiteindelijk via bij eiser en eiser gaf ze door aan de verschillende partijsecretarissen bij de verschillende bataljons.

De door eiser bij het beroepschrift overgelegde verklaring van G. van den Berg van het Institute for Languages and Cultures of the Middle East van 23 maart 2006 kan aan het vorenoverwogene niet afdoen. In dit schrijven wordt aangegeven dat een juiste vertaling van het woord "monshi-ye-siasi" alleen mogelijk is op basis van context en plaats van de functie en dat men voor een juiste vertaling moet kijken naar de inhoud van de functie. Zoals hiervoor reeds is overwogen geeft de door eiser zelf in de gehoren gegeven omschrijving van zijn functie reden om aan te nemen dat hij de functie van politiek secretaris heeft vervuld.

Daarmee komt de rechtbank toe aan de beoordeling van eisers grief dat in de politiek secretaris geen taak had op het gebied van het opsporen van tegenstanders van het regime en het rapporteren daarover en dat de conclusies die verweerder uit meergenoemd ambtsbericht heeft getrokken en aan het bestreden besluit ten grondslag heeft gelegd dus niet op hem van toepassing zijn. Dit zo zijnde, heeft eiser in zijn visie ook geen gegevens achtergehouden of verzwegen, die op grond van artikel 35 Vw 2000 aanleiding zouden kunnen vormen voor verweerder om tot intrekking van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd over te gaan.

De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

In meergenoemd ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 4 september 2002 (pagina 6 e.v.) wordt aangegeven dat het bestrijden van politieke tegenstanders niet de primaire taak van de was, maar dat de wel een belangrijke rol speelde bij het opsporen en verhoren van militaire en politieke tegenstanders.

Vervolgens wordt in het ambtsbericht onderscheid gemaakt tussen enerzijds provincies, zoals de provincie , waar de bestrijding van politieke tegenstanders geheel in handen van de veiligheidsdienst was, terwijl van de werd verlangd dat politiek gevoelige zaken werden gerapporteerd, en provincies waar in wezen de taak van de veiligheidsdienst voor wat betreft de bestrijding van politieke tegenstanders werd overgenomen door de omdat de veiligheidsdienst in die provincies te weinig manschappen had.

De rechtbank begrijpt het ambtsbericht aldus dat dit derhalve onderscheid maakt tussen provincies waar de taken van de veiligheidsdienst overnam en derhalve direct en volledig betrokken was bij het bestrijden van politieke tegenstanders en provincies waar de 'slechts' aan de veiligheidsdienst rapporteerde over deze tegenstanders.

Uit het ambtsbericht blijkt voorts op pagina 8 dat het de politiek secretaris was die rapporteerde over politiek gevoelige zaken aan de veiligheidsdienst.

Op pagina 12 van het ambtsbericht wordt voorts vermeld: *"Politie-ambtenaren van afdelingen die hebben samengewerkt met het leger en de veiligheidsdienst kunnen medeverantwoordelijk zijn geweest voor vervolging van politieke en militaire tegenstanders van het communistische regime.(...) Dat gold zeker voor de politiek secretarissen (...)".*

Anders dan eiser leidt de rechtbank uit meergenoemd ambtsbericht niet af dat politiek secretarissen alleen in provincies waarin de taak van de veiligheidsdienst werd overgenomen verantwoordelijk droegen voor (het faciliteren van) mensenrechtenschendingen. Deze schendingen vloeien, naar het oordeel van de rechtbank, voort uit de rapportageplicht, die, blijkens meergenoemd ambtsbericht, ook in bestond en, eveneens blijkens het ambtsbericht, een specifieke taak was van de politiek secretaris.

Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat voor hem, als politiek secretaris, deze rapportageplicht niet gold. De rechtbank wijst er in dat verband op dat eiser zelf heeft verklaard wel te rapporteren. Eiser heeft verklaard op pagina 5 van het nader gehoor: *"(...)Ik rapporteerde mijn activiteiten aan mijn meerderen binnen de partij(...)".*

En op pagina 4 van het aanvullend gehoor:

"(...) Mijn taken waren:

- het verzamelen van rapporten afkomstig van subafdelingen en van deze rapporten maakte ik vervolgens één samenvattend rapport:

- ik rapporteerde aan het hoofd van de politieke hoofdafdeling van de provincie . In mijn tijd was dit .

De inhoud van de rapporten ging onder andere over het aantal nieuw geworven DVPA leden (...) en over de aantallen sympathisanten van de DVPA. Ook werd natuurlijk de geïnde contributie genoteerd."

Ter zitting heeft eiser –desgevraagd– nog verklaard dat hij alleen les heeft gegeven en dat zijn rapportages slechts de voorgang van de leerlingen betrof. Als iemand niet goed presteerde, diende eiser dat te rapporteren aan zijn meerdere, doch dit is nooit voorgekomen omdat iedereen altijd hard werkte.

De rechtbank acht evenmin door eiser aannemelijk gemaakt dat zijn rapportages beperkt bleven tot hetgeen hij zelf daarover heeft verklaard en dat het rapporteren over de in het ambtsbericht genoemde zaken geen onderdeel uitmaakte van zijn functie. Gelet op de rol van de [] zoals boven weergegeven, acht de rechtbank niet aannemelijk dat hij uitsluitend rapporteerde over aantallen nieuwe DVPA leden, aantallen sympathisanten, geïnde contributie, en over de goede leerprestaties van zijn leerlingen.

Verweerder heeft dan ook in redelijkheid kunnen concluderen dat eiser gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van zijn asielaanvraag zouden hebben geleid. Een individueel onderzoek naar de specifieke rol van eiser heeft verweerder, gelet op het vorenoverwogene, dan ook achterwege kunnen laten.

2.22. Tenslotte dient de rechtbank de vraag te beantwoorden of artikel 3 EVRM zich in het geval van eiser verzet tegen uitzetting. De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend. Eiser heeft in dit verband verklaard te hebben begrepen van mensen in Afghanistan dat de macht van zijn familie gebroken is, waardoor hij geen bescherming meer zou kunnen krijgen tegen mogelijke uitingen van wraak vanuit de bevolking.

De rechtbank ziet hierin echter onvoldoende reden om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te achten. Het is aan eiser om deze schending aannemelijk te maken, hetgeen in het licht van de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inhoudt dat eiser moet aantonen dat er "substantial grounds" zijn om te veronderstellen dat sprake is van een "real risk" voor een in artikel 3 EVRM verboden handeling. Eiser dient aannemelijk te maken dat juist hij nu gevaar loopt. Hierin is eiser niet geslaagd.

2.23. Het beroep is ongegrond.

2.24. Er bestaat geen aanleiding een partij te veroordelen in de proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. H.C.P. Venema, voorzitter en mrs. G. Laman en L.W. Janssen, leden en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H.W. Wind als griffier op 5 juli 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 9 JUL 2007

advokatenkantoor nwe ebbingestraat

Raad Van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 JUL 2007	
ZAKNR.	200705217
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Tevens per fax: 070 - 3651380

Groningen, 25 juli 2007

nieuwe ebbingestraat 45
postbus 1509
9701 bm groningen
telefoon 050-3122945
fax 050-3121299

mr a. allersma
mr h.b. boogaart
mr j.g. brands
mr b.h. werink
mr s. wierema

advocaten en procureurs

Ons kenmerk: WE0067 - J Staat
Uw kenmerk: V-nummer: kenmerk rechtbank: Awb 06/13513

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAAK

Geeft eerbiedig te kennen,

vreemdeling uit Afghanistan, woonachtig te aan de
in deze zaak woonplaats kiezende te Groningen aan de Nieuwe
Ebbingestraat 45 (postbus 1509, 9701 BM), ten kantore van de advocaat en prokureur mr.
B.H. Werink, die door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger
beroepschrift.

heeft kennis genomen van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen van 5 juli 2007 (kenmerk: Awb 06/13513), naar zijn
gemachtigde gestuurd op 9 juli 2007, waarin zijn beroep tegen de beschikking van de
toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (thans: de Staatssecretaris van
Justitie) van 17 februari 2006 ongegrond is verklaard. is het met deze uitspraak niet
eens, en wenst daar de volgende grieven over te formuleren.

Grief 1

Ten onrechte verwerpt de rechtbank in overweging 2.19 de stelling van dat hij er -
toen hij zonder voorbehoud in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor
onbepaalde tijd - op mocht vertrouwen dat art. 1 F Vluchtelingenverdrag hem niet meer
tegengeworpen zou worden.

Toelichting:

Het was aan destijds bekend dat er een onderzoek liep. Hij was daar over gehoord
op 15 juli 1999. Veertien maanden later, in september 2000, kreeg hij een verblijfs-
vergunning asiel voor onbepaalde tijd. kon daar slechts uit afleiden dat het
onderzoek voor hem goed was afgelopen, en dat de Staatssecretaris geen redenen meer zag
zijn verblijfsrecht te beëindigen. Nu de termijn van veertien maanden langer was dan elke in
de vreemdelingenwet voorkomende beslistermijn, hoefde hij er geen rekening meer mee te

aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in een voorkomend geval
door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd

stichting beheer dordengelden
advocatenkantoor
nieuwe ebbingestraat
ing bank 68.99.84.337

houden dat het onderzoek nog voort ging. Het had op de weg van de Staatssecretaris gelegen hem op de voortgang van dat onderzoek te wijzen, uiterlijk tegelijk met de verstrekking van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Door dat niet te doen heeft de Staatssecretaris het gerechtvaardigde vertrouwen bij _____ gewekt dat niet meer tot intrekking over zou worden gegaan. De brief van 12 oktober 2000 kon daar niets meer aan veranderen, omdat het vertrouwen toen reeds was opgewekt.

Door de rechtbank is dit miskend, door er kennelijk vanuit te gaan dat alleen door concrete toezeggingen van de Staatssecretaris van Justitie gerechtvaardigd vertrouwen kan ontstaan. Dat gerechtvaardigd vertrouwen kan ook ontstaan door de handelswijze van de Staatssecretaris (in casu: het verstrekken van een verblijfsvergunning zonder voorbehoud), wanneer die handelswijze voor redelijk denkende burgers niet tot andere conclusies kan leiden.

Ook lijkt de rechtbank er vanuit te gaan dat de later, op 12 oktober 2000, verstuurde brief nog van belang is. Op 12 oktober 2000 was het gerechtvaardigde vertrouwen echter al opgewekt. Deze brief kon dat niet meer te niet doen. In tegendeel, middels deze brief werd het gerechtvaardigde vertrouwen voor het eerst geschonden.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 2.19 dat het tijdsverloop van het onderzoek buitengewoon lang is geweest en dat het zeker de voorkeur had verdiend indien verweerder meer voortvarendheid had betracht, maar dat dit tijdsverloop er niet toe kan leiden dat _____ er vanuit mocht gaan dat art. 1 F VLV hem niet meer tegen zou worden geworpen.

Toelichting:

Uiteraard wist _____ vanaf de brief van 12 oktober 2000, tot de beslissing van 17 februari 2006, voortdurend dat er nog een onderzoek gaande was en er dus nog een intrekking kon komen. _____ heeft echter gesteld dat het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat er binnen een redelijke termijn duidelijkheid wordt verschaft door de Staatssecretaris van Justitie. Zolang het onderzoek liep verkeerde _____ immers in grote onzekerheid over zijn toekomst. Datzelfde gold voor zijn vrouw en kinderen. De rechtbank concludeert wel dat het onderzoek buitengewoon lang is geweest, maar verbindt daar slechts de conclusie aan dat het de voorkeur had verdiend indien verweerder meer voortvarendheid had betracht.

_____ is van mening dat de rechtbank heeft miskend dat een te passieve houding van de Staatssecretaris van Justitie er uiteindelijk toe kan leiden dat het rechtszekerheidsbeginsel zich er tegen verzet dat de verblijfsvergunning nog wordt ingetrokken. De rechtbank had zich de vraag moeten stellen of dat in deze zaak het geval was, en daarbij alle aspecten van de zaak moeten betrekken. Aan de ene kant is dat de ingewikkeldheid van de materie, maar aan de andere kant het gegeven dat er vaak zeer lange perioden van volledige passiviteit zijn geweest. Zo is er na het gehoor van 15 mei 2001 meer dan twee jaar helemaal niets gebeurd en zijn er ook andere perioden aan te wijzen waarin het onderzoek een half jaar tot een jaar stil heeft gelegen. Ook de totale lengte van het onderzoek, dat feitelijk is begonnen met het gehoor van 15 juli 1999, had meegewogen moeten worden, evenals de belangen van de vrouw en kinderen van _____, die ook bijna zeven jaren in grote onzekerheid hebben verkeerd.

heeft daarbij ook een beroep gedaan op art. 8 EVRM en er op gewezen dat als gevolg van de zeer lange duur van de procedure zijn gezinsleven met zijn vrouw en kinderen zich heeft verdiept en intenser is geworden. Dat geldt uiteraard vooral voor de kinderen die in 1999 nog heel jong waren. Zijn vrouw en kinderen hebben inmiddels de Nederlandse nationaliteit. Bij de afweging of na zo'n lange periode nog tot intrekking overgegaan kan worden had de rechtbank ook het recht van op gezinsleven met zijn vrouw en kinderen moeten meewegen, en het recht van zijn gezin op gezinsleven met hem.

Door dit alles niet mee te wegen, heeft de rechtbank haar uitspraak onvoldoende gemotiveerd.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat de stelling dat de functiebenaming "Monshiyec-Siyasi" in de gehoren verkeerd is vertaald en eiser meer een beleidsambtenaar is geweest, te laat is ingebracht, en daarmee in strijd is met een goede procesorde.

Toelichting:

Indien de stelling juist is, dan gaat het hier om misverstanden die veroorzaakt zijn door de door de Staatssecretaris ingeschakelde, en derhalve onder haar verantwoordelijkheid werkende tolken. Zij hebben als eersten voor de (onjuiste) vertaling gezorgd, en daarmee iedereen, inclusief de later door ingeschakelde tolken, op het verkeerde been gezet. Uiteraard was het wenselijk geweest wanneer dit eerder door was ontdekt, maar het kan niet zo zijn dat onder verantwoordelijkheid van de Staatssecretaris gemaakte fouten niet meer recht gezet kunnen worden, omdat ze pas na de bestreden beslissing heeft ontdekt. heeft zijn stelling bovendien reeds in de gronden van het beroep, op 31 maart 2006, naar voren gebracht, zodat er voor de Staatssecretaris nog alle tijd was om er op te reageren.

Grief 4

Ten onrechte heeft de rechtbank (kennelijk ten overvloede) geoordeeld dat niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet de functie van politiek secretaris had.

Toelichting:

Uit het feit dat gezegd heeft dat hij leiding gaf aan verschillende afdelingen, dat lagere secretarissen onder hem functioneerden en dat hij meer macht had dan gewone politiemensen, leidt de rechtbank af dat hij dus de politieke secretaris was. Duidelijk is dat een leidinggevende functie had, maar niet alle leidinggevende functies waren in handen van de politieke secretarissen. Ook op uitvoerend niveau was sprake van een hiërarchie. bepaalde het beleid niet, maar moest het wel uitvoeren, en had daarvoor mensen onder zich. Hij had daardoor meer macht dan een gewone politiemens. Bij de vertaling van de functies van deze lagere "secretarissen" zal zich hetzelfde vertalingsprobleem voor hebben gedaan. Door de rechtbank is dit miskend.

Grief 5

Ten onrechte heeft de rechtbank in overweging 2.21 geconcludeerd dat politiek secretarissen in alle provincies van het land, en derhalve ook in verantwoordelijkheid droegen voor (het faciliteren van) mensenrechtenschendingen.

Toelichting;

Uit de discussie over de juiste lezing van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 4 september 2002 over de Afghaanse politie, blijkt dat dit ambtsbericht vragen opwerpt ten aanzien van de rol van de politieke secretaris in onder meer . De redactie van het ambtsbericht is op sommige plaatsen niet duidelijk, en maakt dat meerdere interpretaties mogelijk zijn. Ten onrechte is de rechtbank zelf gaan interpreteren. Wanneer er onduidelijkheid bestaat over de strekking van zo'n ambtsbericht, dan hoort de rechtbank niet te gaan interpreteren, maar de beschikking van de Staatssecretaris te vernietigen, omdat deze onvoldoende is voorbereid. Vervolgens kan de Staatssecretaris de Minister van Buitenlandse Zaken opheldering vragen, en een nieuwe beslissing nemen. Eventueel kan de rechtbank de Minister van Buitenlandse Zaken ook zelf om opheldering vragen, al dan niet via de Staatssecretaris. De rechtbank is echter zelf op de stoel van de Minister van Buitenlandse Zaken gaan zitten, en heeft gemeend aan te kunnen geven wat de Minister heeft bedoeld. Daarmee is de rechtbank haar taak te buiten gegaan. Overigens is het ook niet aan de Staatssecretaris van Justitie om uitleg te geven aan onduidelijke passages in een ambtsbericht. Die taak komt uitsluitend aan de Minister van Buitenlandse Zaken zelf toe.

blijft overigens van mening dat zijn uitleg van de betreffende passages logischer is dan die van de rechtbank. Zo staat op p. 12 – 13 iets te lezen over "*Afdelingen die hebben samengewerkt met het leger en de veiligheidsdienst*". Deze paragraaf eindigt met de mededeling: "Dat geldt zeker voor de politieke secretarissen,". Het is de vraag waar dat op terugslaat. Het lijkt het meest logisch dat verwezen wordt naar de eerste zin van de paragraaf, waarin is aangegeven dat politie-ambtenaren van afdelingen die hebben samengewerkt met het leger en de veiligheidsdienst medeverantwoordelijk kunnen zijn geweest voor de vervolging van politieke en militaire tegenstanders.

Daar komt nog bij dat deze passage staat onder het kopje "*Afdelingen die hebben samengewerkt met het leger en de veiligheidsdienst*." Het staat wel vast dat dit niet gold voor de afdeling van . Hoe de rechtbank heeft kunnen concluderen dat op basis van deze passage toch conclusies over kunnen worden getrokken, wordt uit de uitspraak niet duidelijk. Nu een toelichting ontbreekt, is deze conclusie van de rechtbank onbegrijpelijk.

In de samenvatting van het ambtsbericht komt dit punt nog eens terug. Daar wordt opnieuw gemeld dat politicambtenaren van afdelingen die hebben samengewerkt met het leger en de veiligheidsdienst medeverantwoordelijk kunnen zijn geweest voor de vervolging van tegenstanders van het regime. Letterlijk staat er dan: "Dit gold in ieder geval voor de politieke secretarissen." Dat daar niet uit afgeleid moet worden dat de secretarissen altijd verantwoordelijk waren, blijkt uit de volgende zin: "Ook medewerkers die antirevolutionaire activiteiten aan de veiligheidsdienst hebben gemeld - waartoe zij wettelijk verplicht waren - kunnen medeverantwoordelijk zijn geweest voor mensenrechtenschendingen," Waar bij deze mensen, die een vergelijkbare taak hadden als de politieke secretarissen ten aanzien van het aangeven van tegenstanders, over "kunnen" wordt gesproken, is het niet logisch dat bedoeld is dat de politieke secretarissen in alle gevallen verantwoordelijk zijn.

Van belang is verder nog dat het ambtsbericht op p. 9 vermeldt dat de relaties tussen veiligheidsdienst en slecht waren, met als gevolg dat er vaak informatie werd achtergehouden. heeft gezegd dat hij niet bekend was met rapportages aan de

veiligheidsdienst. Gelet op de tekst van het ambtsbericht is dat niet ongeloofwaardig. Ook daar is de rechtbank aan voorbij gegaan.

Grief 6

Ten onrechte heeft de rechtbank in overweging 2.21 overwogen: "Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat voor hem, als politiek secretaris, deze rapportageplicht niet gold. De rechtbank wijst er in dat verband op dat eiser zelf heeft verklaard wel te rapporteren."

Toelichting:

De rechtbank koppelt hier zaken aan elkaar, die niets met elkaar te maken hebben. Rapporteren is één van de basistaken van ambtenaren, overal ter wereld. Uiteraard rapporteerde ook. Hij heeft echter uitdrukkelijk gezegd niet aan de veiligheidsdienst te rapporteren, maar aan superieuren binnen zijn eigen organisatie. Ook heeft hij aangegeven over wat voor zaken hij rapporteerde. Daaruit blijkt dat zijn rapportages niet over mogelijke tegenstanders of dissidenten gingen. Gelet op de slechte verhoudingen tussen zijn afdeling en de veiligheidsdienst, is dat niet op voorhand ongeloofwaardig. verwijst ten aanzien hiervan ook naar het laatste deel van zijn toelichting op grief 5.

Grief 7

Zowel in de gronden van het beroep als in de pleitnota ter zitting is er door op gewezen dat de Staatssecretaris in haar beschikking slechts heeft aangegeven dat er "in redelijkheid" vanuit kan worden gegaan dat aan het 1 F - criterium is voldaan, maar dat daarmee niet is voldaan aan het hiervoor geldende strengere criterium dat sprake moet zijn van "ernstige redenen" om art 1 F VLV tegen te kunnen werpen. Door de rechtbank is hier ten onrechte niet op ingegaan.

Toelichting:

De uitspraak is onvoldoende gemotiveerd, nu niet op dit herhaaldelijk gevoerde verweer is ingegaan. Het betreft ook een wezenlijk verweer, dat de kern van de zaak raakt. De rechtbank had dit niet onbesproken mogen laten.

Grief 8

Ten onrechte heeft de rechtbank aan het eind van overweging 2.21 gesteld dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat eiser gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de asielaanvraag zouden hebben geleid en dat verweerder een individueel onderzoek naar de specifieke rol van eiser achterwege heeft mogen laten.

Toelichting:

Zoals uit de eerdere grieven wel moge blijken, is van mening dat hij geen gegevens heeft achtergehouden. heeft bovendien in zijn pleitnota verwezen naar een uitspraak van de nevenzittingsplaats Groningen in een andere zaak (Awb 05/32881, 29 juni 2006), waarin het verzwijgen van informatie door de Staatssecretaris net als in de zaak van aannemelijk werd geacht, omdat de bewuste persoon zich, gelet op zijn rang en functie, volgens ambtsberichten aan 1 F - misdrijven schuldig zou moeten hebben gemaakt. In die zaak oordeelde de rechtbank dat de bewuste persoon geen informatie over zijn rang en functie had achtergehouden, en dat het op de weg van de Staatssecretaris van Justitie had gelegen daar conclusies aan te verbinden. Nu dat in eerste instantie en voorafgaand aan de vergunningverlening niet was gebeurd, kon later niet - zonder dat er nadere individuele en

specifieke informatie met betrekking tot de bewuste persoon door de Staatssecretaris naar voren was gebracht - worden geoordeeld dat hij onjuiste of onvolledige informatie had verstrekt. Door de rechtbank is aan dit verweer voorbij gegaan, zodat de uitspraak ook op dit punt onvoldoende is gemotiveerd.

Verder blijkt uit het ambtbericht over de politie dat een individueel onderzoek in het geval van _____ wel nodig is, om duidelijkheid te verkrijgen over zijn eventuele betrokkenheid bij 1 F – misdrijven. _____ verwijst wat dit betreft naar zijn overige grieven.

Grief 9

Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

Toelichting:

_____ verwijst als toelichting naar zijn overige grieven.

REDENEN WAAROM:

- de Raad van State vraagt de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen van 5 juli 2007 (Awb 06/13513) te vernietigen, en tevens de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (thans: Staatssecretaris van Justitie) van 17 februari 2006 te vernietigen;

- de Staatssecretaris van Justitie te veroordelen in de kosten van zowel het beroep als het hoger beroep.

Gemachtigde

Bijlage: bestreden uitspraak